

[Fuglsang.]

Jeg ved ikke, om dette er blevet ændret. Hvis det er det, så indebærer for øvrigt NATOs 10 års jubilæum, at pagtens § 12 giver os ret til netop nu at tage NATO-pagten op til revision, og for mig at se ville det måske være på sin plads, hvis der findes bestemmelser, der griber ind i vor selvbestemmelsesret, da at sørge for at få dem fjernet. Det betyder ikke, at mit parti på nogen som helst måde er tilhænger af vort fortsatte medlemskab af NATO. Vor politik er, som den var dengang, at Danmark skal bevare sin neutrale stilling og i den aktuelle situation, at Danmark skal understøtte de tendenser, som indebæres i Rapackiplanen om at skabe en atomfri, som overgangsled: militært udtyndet zone i Mellemeuropa, at Danmark bør tilstræbe en neutral stilling i den forstand, at vi, i lighed med hvad Østrig har opnået, søger at opnå stormagternes garanti, men samtidig sådan at vi ud over dette fremmer et afspændingsinitiativ, hvor det end måtte komme fra.

Lannung: Jeg takker den højtærede udenrigsminister for hans svar til mig. Det gælder hans svar vedrørende Berlin- og Vesttysklandsspørgsmålets eventuelle henvisning til FN, hvis alt andet glipper; jeg forstod, at dér var vi ganske på linje, hvad det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft måske havde haft godt af at lægge mærke til. Jeg takker også for svaret vedrørende spritbilisterne med diplomatisk immunitet. Jeg er glad ved, at man vil se nærmere på dette problem.

At min tale i øvrigt ikke skulle være i overensstemmelse med landets udenrigspolitik, sådan som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft docerede i en meget skolemesteragtig tone, mener jeg er en ganske løs påstand. Jeg kan her ganske henholde mig til, hvad jeg har sagt, og jeg beder om, at interesserede vil læse det i sammenhæng. Jeg finder, at de centraleuropæiske planer, der har været fremme, og allermest i Gait-skells form, det engelske Labourpartis officielle program for øvrigt, giver et godt udgangspunkt og et godt arbejdsgrundlag for forhandlingerne om Tysklandsspørgsmålet, og jeg regner med, at der er stor sandsynlighed for, at man i sidste instans vil bruge dette arbejdsgrundlag som udgangspunkt.

Jeg skal ikke her diskutere en løsreven passus fra et interview om et spørgsmål, jeg ikke har berørt her i dag, men jeg skal meget gerne ved en anden lejlighed, og jeg forstår, at der vil blive anledning til det i løbet af få dage i Udenrigspolitisk Selskab, diskutere dette. Men jeg må måske også til oplysning for det ærede medlem have lov til at gøre opmærksom på en ikke helt uinteressant kendsgerning i forbindelse med Rapackiplanen, nemlig at ingen mindre end selveste Willy Brandt, Berlins regerende overborgmester, for få uger siden i Canadas radio udtalte sig positivt om den reviderede Rapackiplan. Det turde da veje temmelig tungt til. Jeg må for øvrigt have lov til at sige, at Willy Brandt forleden dag blev citeret i den norske udenrigsdebat af Finn Moe — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„Hidtil har jeg ikke set et virkelig holdbart argument fra vestmagterne om, hvorfor den polske udenrigsminister Rapackis plan om en atomfri zone i Central-europa er så unpraktisk, som det bliver sagt at den er.“

Derefter fortsætter Finn Moe:

„Dette er sagt af en mand, som i første række må være interesseret i at finde en løsning på Berlinspørgsmålet.“

Jeg beder det ærede medlem tænke lidt over, hvad jeg her har nævnt.

Må jeg i anledning af spørgsmålet om indbydelsen til Khrustjev sige, at jeg er helt på linje med det synspunkt, at det ville være en fuldkommen uholdbar situation for os, hvis vi, samtidig med at Norge og Sverige sender indbydelse til Sovjetunionen, demonstrativt havde erklæret, at vi ikke ville være med. Det ville måske have været et let og behageligt standpunkt for nogle, men i sig selv forekommer det mig fuldstændig uholdbart, og det er da også interessant, hvad det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft måske har lagt mærke til, at det ledende venstreblad Fyns Tidende forleden i en artikel i anledning af indbydelsen til Sovjets ministerpræsident skrev følgende — hvis jeg må citere nogle få linjer —:

„Fra Finland har der lydt røster om det hensyn, som kan være at tage til dette vort østligste broderland. Kunne man ikke tænke sig, at der for Finlands skyld var grund til at tage sig sammen? Så længe der